

Sygn. akt I CSK 245/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa T. Y., J. S. i R. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...] i Miastu W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 lipca 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego oraz na potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości. W obu przypadkach chodzi jednak o jedną kwestię merytoryczną – czy podejmowanie starań o uzyskanie prawa użytkowania wieczystego przez następców prawnych nieruchomości, co do której doszło do pozbawienia prawa własności na podstawie dekretu warszawskiego, przerywa bieg przedawnienia o zapłatę odszkodowania na podstawie art. 160 k.p.a. za szkodę wyrządzoną wydaniem niezgodnej z prawem decyzji administracyjnej, co do której stwierdzono jej niezgodność z prawem wobec niemożliwości jej uchylenia. Wskazany problem nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Po pierwsze, wbrew sugestii skarżącego nie ma na tym tle rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Zważyć trzeba, że powołany przez niego wyrok z dnia 19 stycznia 2000 r., I CKN 1038/98 zapadł na tle roszczenia związanego z nacjonalizacją przemysłu, a nie gruntami warszawskimi, a mechanizmy przewidziane w przepisach dotyczących obu tych zjawisk nie były tożsame. Tymczasem problem prawny powstający na tle tej sprawy został rozstrzygnięty już przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lipca 2009 r., I CSK 499/08, gdzie stan faktyczny był niemal identyczny z występującym w tej sprawie. Stanowisko to zaaprobowano później m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2009 r., I CSK 26/09 (OSNC-ZD 2010 A, poz. 22), nie budzi więc ono wątpliwości. Trafnie bowiem Sąd Najwyższy dostrzegł, że skutkiem pozbawienia prawa własności nieruchomości przez dekret warszawski było zarówno powstanie uprawnienia do żądania ustanowienia na rzecz byłego właściciela prawa użytkowania wieczystego, jak i roszczenie odszkodowawcze, o ile decyzja dekretowa była niezgodna z prawem. Choć uprawnienia te pozostają rzeczywiście

w funkcjonalnym związku, to jednak jurystycznie są od siebie niezależne. Inne bowiem jest ich źródło – w pierwszym wypadku jest to pozbawienie prawa własności nieruchomości, a w drugim - wyrządzenie szkody przez wydanie niezgodnej z prawem decyzji administracyjnej. W konsekwencji uprawniony może każde z tych uprawnień realizować samodzielnie. Oznacza to jednak, że występowanie o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego nie przerywa biegu terminu przedawnienia roszczenia odszkodowawczego. Inną sprawą jest to, czy przy takim funkcjonalnym zbiegu tych uprawnień podniesienie zarzutu przedawnienia nie narusza art. 5 k.c. Zawsze wymaga to jednak oceny na tle konkretnej sprawy. W niniejszej sprawie jednak okoliczności tej nie podniesiono jako uzasadniającej wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Szczególne okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają obciążania skarżących kosztami postępowania (art. 102 k.p.c.).